

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԿԵԱ՛ՆՔ, Ա՛Հ, ՆԵՐԷ՛...

Մահուան մրուայրը մեղմող՝ այդն է շուրջան մը հսկայ,
Թարթիչն ի վար խոսերու կը կախուի ցողն իբր արցունք,
Ե՛րգ են ծառերը ջրում, ու հովիթներն ամբողջ խո՛ւնկ...
Կ'իյնայ վերջին արեւին վերջին ճաճա՛նչն իմ վրայ:

Ինչպե՛ս կրցայ հաւատալ ես երազին որ երբեք
Ձեղաւ հոգի ու մարմին, չըծպսեցա՛ւ պահ մ'ինձի...
Հետեւեցաւ քայլերուս միջոց ուրուականն արիւնի,
Ու բացուող վիճն ամեն ժամ գտաւ հոգիս քեւաբեկ:

Օրերն առանց արեւի՝ անօգուտ են, անօգո՛ւտ...
Ինչո՞ւ մուրալ աստղերէն թարածամ շիթ մը լոյսի...
Բանալ, բանա՛լ որ հոգիդ վարար գետի պէս հոսի:

Եթէ աչքերս եղան կոյր՝ էու լոյսերուդ դեմ կապոյց,
Թէ մօտեցար դուն ինձի, ու փնտռեցի քեզ հեռուն,
Կեա՛նք, ա՛ն ներե՛, քեզ գտնել չըղիցցող սա հե՛ք տղուն:

Շրբոս, 1935

ՎԱՀԷ ՎԱՀԵԱՆ

ՎԵՐՋԻՆ ՍԻՒՆԸ

Երբ խուժանին անեղամուռնչ կ'իրերուն՝
Բոլոր բաղաճն իր կոյսերով զոհուեցաւ,
Կասղած՝ ճեսան թակաւին սիւն մը կանգուն,
Համասարած ջնջումէն վեր՝ ուժ անբաւ:

Գետն ա՛լ ոչինչ ունեւ իր մէջ ցոլացող՝
Աստղերէն զառ գիւերներուն անասուած,
Ինկա՛ծ էր ալ յետին մարմարն ու կոթող,
Ու քարն ու մարդ իրարու հետ խառնուած:

Սակայն սի՛ւնը... Խուժանը չէ՛ր հանդուրժեր
Աւերէն վեր՝ այս քարացած կայծակին.
Ան փռուած թանաքի մը հուսկ սիւնն էր,
Պէտք էր կոտրել զա՛յն ալ, քափով մը ուժգին:

Ջնջումի մեծ գործին համարժեքն չ'ամօք,
Հարկ էր քանդել զա՛յն ալ, զա՛յն ալ, եւ ի՛սկոյն,
Հարկ էր որ մահը կասարեալ ըլլար հոգ,
Ոչ մեկուն ալ չ'ընայէ՛ր ո՛չ մեկուն:

Եւ, կապարէ ամայ մերկի, խոյացաւ
Ջնջումի սեւ խուժանն հպարտ սիւնին ոտք.
Աչքերնուն մէջ կը մխար եղեռնը խոնաւ
Խաչուած քաղիին ուր չունեւ մահն ալ աղօթք: